

שהם רגילים בחיים. הניגוד בין שני אלה הוא, בעצם, החיים עצמם. היא מסבירה. הגרוטסקי והאבסורד. רונת שני היא הפחות. "מיקרית" מבין החמש. כבר כשהתגייסה לצבא ביקשה להיות צלמת. תחת זאת היא נשלחה לסיני. "התחלתי לצלם בגיל 12 בערך", היא מספרת. "לאבא היתה מצלמה, ואני רציתי ללחוץ. אז צילמתי בעיקר, פטר מרומים - שמש וים, שקיעה, פרח - שירת האגם הגועש, הרטיטה את ליבי", היא נזכרת. אחרי הצבא נסעה ללמוד צילום באנגליה, ושם למדה שאפשר לצלם גם דברים אחרים. "היום אני לא מנסה להראות את היפה, אלא את הגרוטסקי והאבסורד שבחיים", היא אומרת. "אני לא מצלמת במיקרה. אני לוקחת מצלמה ויוצאת לחפש. לצלם זה כמו להביט על החיים היומיומיים דרך זכוכית מגדלת."

שוטרים וגנבים. טובה רשף היא, ללא ספק, יוצאת הדופן מכולן. ילידת רחוב בתי, הניכת קיבוץ גלאון ששירתה ב"נח"ל, מצלמת אירועים פליליים ובאחרונה משמשת כצלמת קבועה בירחון חדשות המישטרה. בין הצלומיה הרבים המוצגים בתערוכה ניתן לראות כאלה שצולמו בעת סיורים בבתי-כלא. במיפגשים עם עבריינים, בפעולות מישטריות ובזירות שפע שונות. "לא, אני לא רואה בזה ניגוד", מדגישה טובה. "אני מטיבעי עצמאית ואוהבת הרפתקות. הצילום, ובמיוחד השטח שבו אני עוסקת, זה לא שיגרתי מצד אחד, ומצד שני זה גם לא הדברים המתקיים של החיים. זוהי מציאות יותר קודרת ופחות מוכרת, אבל עדיין מציאות."

"דווקא אנשי עולם תחתון הם גיטלמנים אמיתיים", היא מצהירה בפסקנות. "למרות שאני אשה, שבאה לבית-כלא שבו אנשים יושבים שנים, הם לא משמיעים לידי שום הערה גסה או קללה. מתייחסים אלי ממש באכזריות. אני משתדלת להיות נייטרלית בעבודה, לא להיות שייכת לשום צד." מי אמר שהצילום הוא מיקצוע גברי?

סמים

עזר כגוד

הוא מכור לסמים וצורך אותם לפי רשיון - אך נעצר מפעם לפעם עריידי השוטרים

העצור ישב באולם המעצרים של היכל הצדק בתל-אביב, רועד בכל גופו. כוסס צפורניו בעצבנות וחיוור כסיד. מאחוריו ישבה אשתו, עצורה נאה, לבושה בלבוש ספורטיבי ומאופרת בקפידה. "אזרחים גזר קלדה". התובע המישר סרתי רס"ר ישראל אלטרס ביקש מהשופט חיים שימחן נחמני לשחרר בערבות את העצור, כרמל סלמן, החשוד בסחר בסמים. השופט ביקש לדעת מי הערבים אך החשוד לא היה מסוגל לענות. הצעירה קמה ממקומה, הציגה את עצמה כאשתו של סלמן וסיפרה שהיא האדם היחיד בעולם שיש לו קשר עם החשוד.

"אני עובדת כספרית", אמרה, "ובעלת תחובת קבועה, ויכולה לשמש כערבה". השופט סירב בתחילה לקבל את ערבותה ושאל: "את ערבה לי שהוא לא ישתמש בתר בסמים?" השיבה האשה: "כבודו, יכולה לערוב לך כדי שתשחרר אותו ממשפט. אבל אני לא יכולה לערוב לא ישתמש יותר בסמים. כבודו, עליו את הקלה הזאת!" "אף אחד לא צריך להידרדר... זה רע. זה מביא הרס על הבן..."

האשה: "כבודו, הגוף שלו זקוק לזה. הוא לא סחר בסמים, הוא השתמש בהם בשביל עצמו, יש לו רישיון מיוחד ממישר-רדיהבריאות להחזקת סמים, והוא מטופל על-ידי רופא מחוזיק".

השופט החליט לשחרר את העצור בעריבות של 2000 לירות.

האשה מיתרה למוזירות בית-המישפט, לחתום על הערבות. הפקיד במוזירות, שהכירה היטב, זיוו את הטיפול בה, כדי שבעלה יוכל להשתחרר במהרה.

"חיים בגיהינום". יהודית סלמן, (המשך בעמוד 38)

שמוליק קראוס מספר מה גרם את המשבר האחרון בחייו

הסרט הטריף את דעתי!

המבקר הספרותי, היה בעלה של אחות אשתו של יוסי, ובאותה התקופה היה מסובך איתה בהליכי גירושין. כשיוסי בא אלי עם ההצעה הזאת, נפגעת מאד. אמרתי לו: 'מה אתה חושב, אני מאפיונר, שאני יכול לראגן לך רוצח בשכר?'

"כעבור יומיים הלכתי למיסעדה של שמיל, בצפון. ישב שם המפיק מיכה שרפשטיין, שהגג סיום צילומי סרט שהוא עבד בו, ובאחד השולחנות ישבה חבורת שחקנים וביניהם יוסי בנאי. לפני שהגעתי, כך נודע לי אחר-כך, ירד מיכה על השולחן של יוסי בנאי, באתי להרגיע אותו, והוא אמר לי: 'בוא, שב, נשתה כוסית ונזווג'. ואז ניגש אלי יוסי בנאי, טפח על כתפי כאילו אני איש הכוח, ואמר לי: 'שמוליק, תיקח אותו, הוא מפריע לנו'. ואז נזכרתי בכל מה שהוא ביקש ממני יום קודם-לכן, התפרצתי ואמרתי לו: 'מה אתה חושב, שאני מגן שלך ומסדר חשבונות בשבילך?' אולי ניערתי אותו מעלי, אבל לא התר נפלתי עליו עם שום מולג. ואז באה המישטרה, ושוב עצרו אותי עד הבוקר. דבקה בי תווית במשך השנים, של אלימות, אלימות ואלימות, כנראה הפרצוף שלי, איני יודע."

לפני שבע שנים עצרה המישטרה את שמוליק בכפר הערבי נבי סמואל. היא האשימה אותו בפלישה לרכוש שאינו שייך לו, ובאחזקת סמים ונשק ללא רישיון. שמוליק בא להתיישב במבנה נטוש בכפר עם אשתו, ג'וזי, וכמה מידידיו. לדבריה, לסבו היתה חלקת אדמה בכפר וכל מה שרצה היה לשבת במקום ולעשות מוסיקה.

הפסיכיאטרים באו לראות

המעצר גרם להידרדרות חמורה בר מצבו הנפשי של שמוליק. הוא ניסה לשים קץ לחייו, נתגלה על-ידי ג'וזי ברגע האחרון. הסר-הכרה ורק בנס ניצלו חייו. הוא אושפז לתקופה ארוכה בבית החולים הדסה בירושלים, סבל מפיצעי לחץ ועבר ניתוחים רבים. רק כעבור שנתיים נפא, וחזר לאט-לאט לחיים התקינים.

לפני שלוש שנים נולד בנו הבכור, בן, ולפני שנה וחצי בנו השני, שם. הוא יצא בתוכנית משיריה של מרים ילן-שטק לים, אותם הלחין ושר יחד עם ג'וזי. ואז אירע הפיצוץ הגדול. שמוליק: "זה קורה לי אחת לשבע שנים. אז היה נבי סמואל, היום זה נוה-צדק, ומי יודע מה יהיה בעוד שבע שנים. אני לא מבין איך זה בא לי. אני לא מתכוון לרע, תמיד לטוב, וזה מסתיים ברע. אם היו מאשרים לי את הרעיון שלי להקים מועדון קומונה בנווה-צדק, זה היה יכול להיות מופעל עצום. אני מסתדר עם האנשים שם. הם מזדהים אתי, התחלנו ממש לבנות את המקום, להזין בו דברים. בא נוער-שוליים, ישבתי וניגנתי להם, הכסחתי להם ללמד אותם מוסיקה. אבל הצרות המשיכו לרדוף אותי, לא

גם הקלטתי אותה וגם ניהלתי את המור ערוך. זה היה יותר מדי". מועדונו, אצל שמוליק בטיילת היה מקום-מיפגש פופולארי לבוהמה התל-אביבית. את פתיחת המקום כיבדו בנוכחותם כל מי שהוא משהו בעולם הבוהמה. נערכו שם ערבים יפים, שבהם הופיעו בהתנדבות טובי האמנים בארץ. במשך שלושה חודשים התנהל המקום על מיינוחות. ואז החלו הצרות.

מוסיקה לילדים של שבזי

שמוליק: "צירפנו את סוסטץ בשכר נת נווה-צדק, בבית בן 11 שנים. המיבנה היה מוזנח מאד. חשבתי לעבור אליו, ולהקים שם סדנה לשחקנים ולאנשי קולנוע. העיפו אותי משם בכוח עם מישר טרה וצווי-מעצר. המיבנה שייך לעירייה, ומישהו לא אהב את הרעיון שבאתי להתיישב שם."

וכאן התחילו הצרות. ברגע שהי מישטרה עצרה אותי, התחלתי להסיר תבן באינסוף הסתבכויות. הסתבכתי עם שותפי לעסק, שעשקו אותי. עשינו המון כסף במועדון, אבל כשהיינו באים לספור את הכסף, הפידיון היה נמוך. ראיתי את עצמי דופק, והגבתי באופן אגרסיבי. באמת רציתי לראגן את הילדים של שבזי, לתת להם חוגים מוסיקליים, ללמד אותם קול-נוע, אבל העירייה מעוניינת לתת את המיבנה לאמרגן ידוע, שיקים שם מועדון לילה, במקום לתת את המקום לנוער המקומי המוזנח בצורה בלתי-רגילה. שם אחת ההסתבכויות המפורסמות שלו היתה עם השחקן יוסי בנאי, במיסעדה בצפון תל-אביב, השמועה סיפרה כי שמר ליק תקף את יוסי ללא כל סיבה נראית לעין, ופצע אותו במזלג.

שמוליק: "יוסי בנאי בא אלי למועדון שלי, ואמר לי שהוא צריך אותי באופן דחוף, הוא אמר לי: 'אני לא יודע כמה זה יעלה לי. אני מוכן לשלם כל מחיר, בשביל שלא יהרגו את גבריאלי מוקד רק שיסברו לו את העצמות'. גבריאלי מוקד,

הוא שקט עתה. כמעט שאינו מדבר וממעט להתראות עם ידידיו. הוא אינו יוצא אפילו מפתח ביתו. הוא מופנם. קשה לדובב אותו. קשה לגרור אותו לשיחה. הוא אינו נדלק בקר, כבעבר. משהו כזה אצלו - מבפנים, רק לפני כמה חודשים הוא היה אימת העיר. שמוליק קראוס פה, שמוליק קראוס שם. שמוליק קראוס תקף את יוסי בנאי, יום לאחר-מכן, הוא תקף את תדי ואת רפי שאולי. הוא הבהיל את צביקה פיק והיכה את אשתו-שלו, ג'וזי. המישטרה עצרה אותו מפעם לפעם, ושיחררה אותו מעת לעת.

אחר-כך הוא נשלח להסתכלות בבית-החולים לחולי-נפש בבת-ים, והואשם בתקיפת אחיו, צדוק קראוס, במצע רחוב דינגוץ. הוא אושפז אף בבית-החולים איכילוב, שמו הפך שם נרדף לכל הרע האלים והמכוער.

שכחו ששמוליק קראוס הוא איש בעל אלף פרצופים. שהוא האיש שהקים את שלישית החלונות הגבוהים ואת כף התיקוה הטובה, וכימים של פסטיבלים שוכחים כי שירו תנו לי לשיר לעולם זכה במקום ראשון ובפסטיבל הזמר והפזי-מון. הוא היה זה שהנהיג סיגנון חדש במוסיקה הישראלית וכתב עבור אריק איינשטיין את היפים שבשיריו. עכשיו הוא שקט, ובבתי-הקולנוע בארץ מציגים את הסרט סוסטץ בהשתתפותו ברפקיד ראשי, ומישחקו זוכה בשבחים, ומעל גלי האתר שומע השיר שכתב לסרט יחד עם יענקלה רוטבליט, בביצועו של אריק איינשטיין. מה קורה לו? אומר שמוליק: "הסרט הזה, סוסטץ הטרקיף אותי, נכנסתי יותר מדי לתפקיד. דמותו של עמינדב סוסטץ התלבשה עלי כמו כפפה. הדמות שגילמתי בסרט מביאה על עצמה הרס עצמי, ואני הלכתי יחד עם התפקיד. לקראת סוף צילומי הסרט גברה עלי הדמות, וזה התבטא בפאשר-לות עם חברים טובים, בהסתבכויות עם המישטרה. התפקיד גנב אותי מהמועדון שהיה לי, אצל שמוליק בטיילת. הרגשתי שהמאמץ מתיש אותי, גם שיקחתי בסרט גם כתבתי את המוסיקה שלו."